

[Chr. Madsen.]

råder, vi beskæftiger os med, uden at bruge den vending, at det kan ikke lade sig gøre af hensyn til konkurrencen; altså går jeg ud fra, at derovre kan man overkomme sociale fremskridt og mange andre fremskridt samtidig med at klare sig udmærket i verdenskonkurrencen og se nogenlunde roligt på landets økonomiske situation.

Derimod er det modsatte tilfældet i Danmark. Vi har hørt i de sidste dage i det høje folketing, at venstre og de konservative har bombarderet os med udtalelser i tide og utide om, at vi har ikke råd til noget som helst, slet ikke råd til det, der skal ofres inden for den sociale sektor. Det er meget forstemmende for os, at vi er i en sådan situation, og jeg tror, mange her i folketinget mere eller mindre er miljøskadet af denne tale.

Jeg vil henstille til den højtærede socialminister, når der afgives redegørelser, og når der fremsættes lovforslag om sociale forbedringer, om vi så ikke, hver gang der kommer noget nævneværdigt frem, kan få noget at vide om, hvordan det i grunden forholder sig til vor samlede indtægt. Kommer vi fremad, eller bliver vi bare stående på samme sted? Er det en gevinst? Haler vi ind på målet, eller hvordan ligger det i en større sammenhæng? Når vi til eksempel får lovforslag frem om forhøjelse af invalide- og folkepensionen, ved vi kun, at det indeholder så og så mange penge pr. måned til pensionisterne, men vi aner ikke noget om, hvor langt de kommer fremad, og slet ikke noget om, hvor meget vi kommer frem i forhold til de lande, vi gerne vil sammenlignes med.

Et andet spørgsmål til socialministeren er dette: hvordan har socialministeren tænkt sig at styre fremad til 1970 og efter 1970 med hensyn til pensionslovgivningen her i landet? Nu ved jeg udmærket godt, at socialministeren let kan henvise til, at der sidder så og så mange kommissioner, der planlægger og bearbejder og spekulerer på, hvordan man skal klare sagerne. Men det er jo ikke nok, for kravene vil melde sig før 1970 med hensyn til de mange, der kun har pensionen at leve af; denne pension skal forhøjes og indarbejdes i det, der er vedtaget her i folketinget: at folkepensionen udgår til alle uanset indtægt efter 1970.

Hvordan vil socialministeren styre igen-

nem det virvar? Vi har jo for det første folkepensionister, og det er den langt overvejende del af pensionisterne her i landet, der kun har grundpensionen at leve af. Dertil kommer folkepensionister, der får pension fra ATP, og desuden forskellige private pensionister, der efterhånden får større tilladelse til indtægter ved siden af pensionen, og som fra 1970 kan få fuld pension, uanset hvad de tjener. Endelig får vi tjenestemændene — det er ganske vist ikke socialministerens område — med ATP-pension. Jeg ved ikke, om socialministeren kan fremkomme med nogle tanker om disse problemer. Jeg ved ikke, om socialministeren kan klare det.

Jeg ved heller ikke, om socialministeren kan få indpasset i en målsætning, hvor meget der fremover skal bruges til folkepension, og jeg ved heller ikke, om socialministeren har gjort sig nogle tanker om, at i den situation, som vi just er i, hvor man taler så meget om, at man skal have mere opsparring, om socialministeren og regeringen har tænkt på, at det var en nærliggende mulighed at forhøje ATP-bidragene, som ifølge lov ydes af arbejdsgivere og arbejdere. Jeg tænker ikke på, at arbejderne skal bebyrdes med større bidrag. Jeg tænker mere på, at arbejdsgiverne skulle betale hele bidraget og måske skulle betale i forhold til, hvad arbejdsgivere i Sverige til eksempel betaler til ATP. For det viser sig jo — jeg tror, det er rigtigt — at i kraft af fondsdannelserne, som man har i Sverige, de mægtige formuer, der skabes som konkurrenter til private formuer og som konkurrenter til banker og forsikringsselskaber, har man dér løst en lang række problemer, som vi ikke kan løse i vort land.

Lad mig bare nævne boligbyggeriet. I øjeblikket bygger man billigere lejligheder i Stockholm, end man bygger i København. Det har aldrig nogen sinde været tilfældet i den skrevne histories tid, men det sker altså i øjeblikket. En af årsagerne til, at man kan gøre det, og at man kan bygge så meget, er antagelig ATP-fondsdannelsen. Jeg synes, det er mærkeligt, at regeringen, der somme tider er i vanskeligheder med at finde frem til, hvad den nu skal foreslå for at få større opsparring i gang, ikke for længst har fundet ud af, at der var store muligheder over ATP-lovgivningen.